

ליל שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"א

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ח, המדבר מן האבידות הנמצאים אצל הצדיק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע, שצריך לנסע להצדיק לחזור על אבדתו, פי קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדין ומראין לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מיד נשפח מאתו, פמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (גדה ל:), והשכחה היא בחינת אבדה, פמו שקראו רבותינו, זכרונם לברכה, את השוכח אובד, פמאמרם, זכרונם לברכה (אבות פרק ה'): 'מהיר לשמע ומהיר לאבד' וכו', וצריך לחזור ולבקש אבדתו, והאבדה שלו היא אצל הצדיק, פי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם, על פן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו, אך הצדיק אינו משיב לו האבדה עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, פמו שכתוב: 'עד דרש אָחִיךָ וְהִשְׁבַּתוּ לוֹ' 'עד שתדרש את אָחִיךָ אִם אֵינּוּ רַמְאִי' (בבא מציעא כז:), עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מעלת ההתקרבות אל צדיקים אין לתאר ואין לשער כלל, כי על ידי שאדם זוכה להתקרב אל צדיק אמיתי, הרי זוכה למצוא את כל האבידות שאבד מעודו, מיום שנמצא על פני האדמה, עד היום הזה, כי הנה כל אחד מישראל יש לו נשמה קדושה וטהורה, שהיא חלק אלוה ממעל ממש, ולפני שיוצא לאויר העולם, בהיותו עדיין בבטן אמו, למד כל התורה כולה, והראו לו כל ההשגות והמדרגות שיכול לבא אליהם בזה העולם, אבל מיד שיוצא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ונשכח ממנו הכל, נמצא שכל התורה כולה היא בבחינת אבידה אצלו, והוא צריך לבקש ולחפש אחריה עד שיזכה למוצאה באמת, וכן על ידי עוונותיו האדם מאבד אבידות, כי הוא אובד חלקי קדושת נשמתו על ידי עוונותיו, בבחינת (תהלים ק"ב) תאוות רשעים תאבד (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ח), והנה בוודאי היא עבודה קשה וכבידה מאד למצוא כל האבידות האלו, כי רבים הם מאד, ורביז"ל מגלה לנו כאן עצה ודרך נפלאה איך למוצאם, והוא על ידי

התקרבות אל הצדיק, כי הצדיק אבד ויגע כל ימיו ושנותיו למצוא כל האבידות שלו, ואחר שגמר למצוא האבידות שלו, ממשך לחפש ולבקש אחר כל האבידות של שאר אנשי העולם, כי לא מספיק מה שזכה בעצמו למצוא את אבידותיו, אלא רוצה לזכות את כל העולם כולו, שגם הם ימצאו את האבידות שלהם, ולכן הוא בעצמו הולך לחפש אחריהם ולמוצאם, וכשהוא מוצא אותם, אזי רוצה רק להחזיר לכולם את האבידות שלהם, ולזכות אותם לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, אבל זה יכול להיות רק בתנאי אחד, היינו על ידי שהאדם יבוא אל הצדיק, ויבקש את האבידה שלו אצלו, ואז הצדיק בודק אותו אם אינו רמאי, היינו אם ביאתו אל הצדיק הוא באמת למצוא את האבידה שלו, ורק אז מחזיר לו, ובדיוק כמו האובד אבידה גשמי, שהולך ומחפש את אבידתו בכל מקום שנדמה לו שאבדה, והמוצא אותה מכריז שהוא מצא אבידה, והוא בודק אם אין המחפש רמאי, ואם זהו אבידתו באמת, כי צריך לתת כל מיני סימנים והוכחות עד שיתברר שזהו אבידתו באמת, ורק אז מחזיר לו, וכן הוא אצל הצדיק, שבוודאי רוצה להשיב את האבידות של כל אחד ואחד, אבל הוא בודק אותו אם כוונתו באמת, להתקרב אל הצדיק ולקבל ממנו חזרה את אבידותיו, כי אולי בא אל הצדיק לתהות על קנקנו, ולעשות ממנו ליצנות חס ושלום, ואז אין הצדיק צריך את ההתקרבות שלו כלל, ואז מקיים הצדיק את הפסוק (דברים כ"ב) עד דרוש אחיך אותו, ואמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא כ"ו:) עד שתדרוש אותו אם אינו רמאי, כי כמו באבידה גשמי לא מחזירים את האבידה, אל מי שהוא רמאי ושקרן, כמו כן באבידות רוחניים, הצדיק אינו מחזיר האבידות עד שיבדוק אותו אם אינו רמאי ושקרן, ומי שבא עם רצונות וכיסופין אמיתיים, ורוצה למצוא האבידות שלו באמת, בוודאי יזכה על ידי התקרבות אל הצדיק לקבל חזרה את כל האבידות שלו, ולהגיע אל מה שצריך להגיע בזה העולם, אשרי לו ואשרי חלקו.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שגם על האדם לבקש מן השם יתברך, שהאבידות שלו יהיו נמצאים אצל צדיק אמיתי, שיש לו הכח לשומרם כראוי, ושיחזירם לו בזמן שיבוא לבקשם, כי אם יהיו אצל צדיק שאינו גמור, לא יזכה לקבל אותם חזרה כראוי, וכמבואר כל זה בכתבי האריז"ל (שער הכוונות בברכת על הצדיקים), שכאשר האדם חוטא לפעמים, ועושה עבירות המכבה את המצות, אז מונע מעצמו שכר מצותיו שעשה, והנה ביני ביני, כל זמן שלא שב בתשובה, אותם האורות והמלאכים והסניגורים הנעשים מאותם המצות שעשה, ניתנים לצדיק הראויים לו כפי מה שגזרה חכמתו יתברך, בסוד יכין רשע וצדיק ילבש, אמנם יש איזה צדיקים גדולי המעלה, שאינם רוצים ליהנות מזולתם אלא משלהם, וכשלוקחים ההארות הנזכר, הנה הם בידם

בתורת פקדון בלבד בנאמנות, וכאשר ישובו בעליהן בתשובה, יחזירו להם אותם ההארות שלקחו מהם, ולכן אנו מתפללין לפניו יתברך, "ושים חלקינו עמהם", כי הנה אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, וכמעט שהאדם מוכרח לחטוא, ולכן אותם ההארות של חלקינו וגורלינו שהרווחנו על ידי מעשה המצות שעשינו בעולם הזה, ואינם ניתנים לנו מחמת חטאתינו, ישימם עם הצדיקים הגדולים, כדי שיהיו ההארות ההם קיימת, וכאשר נשוב בתשובה יחזירום לנו, ולא ישים חלקינו עם זולתם דהיינו אותם שלא יחזירום לנו, עיין שם כל זה, ולכן צריכין להתפלל להשם יתברך שיזכה להתקרב אל צדיק אמיתי שיחזיר לו כל האבידות שלו, ויזכה למצוא את כל קדושותיו הנאבדות ולהגיע אל מה שצריך להגיע, אשרי הזוכה להתקרב אל צדיק כזה.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פרשת השבוע מדבר מגלות מצרים, שעיקר תכליתה היתה בכדי שעם ישראל ימצאו את קדושותיהן הנאבדות, שהם הניצוצי קדושה שנפלו בין הקליפות על ידי חטא עץ הדעת טוב ורע, ועל ידי הק"ל שנה שפירש אדם הראשון מאשתו, והוליד רוחות ושריין (כדאיתא בעירובין י"ח:), כי כל הטפות והניצוצי קדושה הוצרכו לרדת למצרים, ולהצטרף שם בכור הברזל עד שיעלו זכים ונקיים, וכמבואר כל זה בכתבי האר"ל (שער הכוונות - שער יציאת מצרים), שזהו בחינת (דברים כ"ו) ארמי "אובד" אבי וירד מצרימה וגו', היינו בגלל הקדושות הנאבדות של הדורות הקודמים, הוצרכנו לירד למצרים, ולסבול שם גלות ושיעבוד, והקדושות נמצאו על ידי הצדיק הדור, שהוא משה רבינו עליו השלום, והם היו צריכין להתקרב אליו בכדי למצוא אבידתם, ולצאת מתוך הגלות, ולכן שלח הקדוש ברוך הוא את משה לגאול אותם ממצרים, כי על ידי התקרבותם אליו, ימצאו את האבידות שלהם, ויהיו ראויים לגאולה.

אבל משה רבינו היה צריך לבדוק אותם אם אינם רמאים, ולכן בתחילה מיאן בשליחות זאת, וחשש מאד פן לא יאמינו לו ולא ילכו אחריו, ורצה שהם יבואו אליו לבקש ולחפש אבידתם, ובזאת יידע כי נאמנים הם, אבל הקדוש ברוך הוא הבטיח לו (שמות ג') ושמעו לקוליך, כי הם מאמינים בני מאמינים, ובודאי רוצים למצוא את אבידתם ולצאת ממצרים, אבל לפעמים הגדול צריך ללכת אצל הקטן, כי האור שלו גדול יותר מדאי במקומו, ורק על ידי שיטלטל את עצמו ממקומו, ויכניע עצמו לפני הקטן, על ידי זה יהיה יכול לקבל ממנו (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ל"ח), וכמו שמצינו אצל הרבה צדיקים, כמו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וכן הרבי ר' אלימלך זי"ע, וכן הגר"א זי"ע, שלפני התגלותם בעולם, הלכו נא ונד בגלות להחזיר בני אדם

בתשובה, ופעלו הרבה מאד בעולם, והכל על ידי שהכניעו את עצמם בפני בני אדם, ועל ידי זה הכניסו בהם השגות אלקות.

והנה לכאורה קשה, הרי בתחילת שליחותו של משה רבינו אל ישראל במצרים, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, (שמות ג') והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ה', ואז הקפיד עליו הקדוש ברוך הוא, ואמר לו שדיבר לשון הרע על ישראל, ובוודאי יאמינו, והראה לו שני אותות, המטה שנהפך לנחש, וידו שנעשה מצורע, ובוזה רמז לו שתפס מדת הנחש שדיבר לשון הרע, ועונשו של לשון הרע הוא צרעת, ואז אמר לו הקדוש ברוך הוא (שם) ושמעו לקולי וגו', והנה לכאורה יקשה מאד, כי הרי בפרשת השבוע כתיב (שמות ו') ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, ואם כן הרי צדק דברי משה רבינו שלא ישמעו אליו, ולמה הקפיד עליו הקדוש ברוך הוא? אבל על פי דברי רבינו הג"ל מובן הענין מאד, כי בוודאי משה רבינו היה ראוי להחזיר את כל האבידות של עם ישראל אליהם, והיה יכול להביאם אל מדרגתם והשגתם האמיתית, אבל משה רבינו ידע שהוא מוכרח לבדוק אותם מקודם אם כוונתם רצויה באמת, ואם אינם רמאים חס ושלום, ועל זה חשש משה רבינו אולי באמת לא יאמינו לו, כי אין כוונתם רצויה לגמרי, ועל זה אמר לו הקדוש ברוך הוא שבוודאי יאמינו לו, כי הם בני אברהם יצחק ויעקב, מאמינים בני מאמינים, והראה לו שני האותות, לרמז לו שדיבר לשון הרע, אבל משה רבינו המשיך לטעון אל הקדוש ברוך הוא, התינה שיש להם אמונה, ורוצים לקבל חזרה את כל אבידתם, אבל מי יאמר שהם יאמינו בי, ושלא יחשבו אותי לרמאי, שאיני ראוי להחזיר להם אבידתם, בבחינת (שם ג') והן לא יאמינו לי" וגו' כי יאמרו לא נראה אליך ה', היינו שבוודאי יש להם אמונה, אבל אולי לא יאמינו שאני הצדיק שיכול להוציא אותם מגלותם, ואיך אצליח בשליחותי, ובוזה הנקודה צדק משה רבינו עליו השלום, וכמו שכתוב בפרשת השבוע, (שמות ו') ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, היינו מחמת בחינת קטנות אמונה, שהוא ענין "קוצר רוח", שיש לו רוח של אמונה, אבל הוא בקוצר ובקטנות, ומחמת זה נדמה להם שהם צריכין "עבודה קשה", היינו עבודות קשות וסיגופים חזקים כדי להתקרב אליו יתברך, ולא הבינו את הדרך שרצה משה רבינו להכניס בהם, שיכולים לעבוד את השם יתברך בכל דבר ממש (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' ס"א פ"ו), נמצא שבוודאי צדקו דברי השם יתברך וגם דברי משה רבינו עליו השלום, כי מצד אחד בוודאי היה להם אמונה, ורצו לקבל חזרה את כל אבידתם, אבל מצד שני לא היה ברור להם אז, שמשא רבינו יש לו הכח לעשות את זה בשבילם, ובפרט שמשא רבינו עליו השלום היה כל כך בטל ומבוטל בעיני עצמו, עד שלא

החזיק עצמו לכולם, ואמר (שמות מ"ז) ונחנו מה, והתורה הקדושה מעידה עליו (במדבר י"ב) והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, וכן מפרש רבינו ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס') את דברי חכמינו הקדושים (נדרים ל"ח.) על הפסוק (שמות ל"ד) פסל לך, הפסולות יהיו שלך, משם נתעשר משה, היינו שמשה רבינו אחז שכל הפסולת הוא שלו, היינו מחמת מיעוט השגתו, ומשם נתעשר באמת, כי כל מה שמחזיקים עצמו יותר שפל, זוכים ליותר דעת וחכמה, בבחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע, וזה היה הויכוח בין משה רבינו לבין השם יתברך, שמשה רבינו חשש פן לא יהיה לישראל אמונה שיש לו הכח לגאול אותם, ומחמת זה לא יצליח באמת, עד שמסר לו הקדוש ברוך הוא הכח באמת להראות האותות והמופתים לעיני כולם, ולשבור את טומאת מצרים לעיניהם, בבחינת (ישעיה י"ט) ונגף ה' את מצרים נגוף ורפוא, נגוף למצרים ורפוא לישראל, ואז כולם הכירו את עוצם מעלת משה רבינו עליו השלום, ואיך הוא הגואל האמיתי, שנמצאים אצלו כל הקדושות הנאבדות, והוא יחזיר אותם אליהם כראוי, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, שילמדו אותנו דרך התורה והתשובה באמת, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בשבת קודש בבוקר, הלך מוהרא"ש נ"י לסעודת ברית מילה של אחד מבני משפחתו, ולא איסתיעא מילתא לדרוש אז ברבים.

סעודה שלישית פרשת וארא תשס"א

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ע, המדבר מפירוש הפסוק (תהלים ג) ה' מה רבו צרי וגו', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים ג) ה' מה רבו צרי רבים וכו', פי כל אחד לפי נשמתו ולפי עבודתו כך יש לו יסורים, יש שיש לו יסורים מבניו ומאביו ומשכנו, ויש שהוא במדרגה גדולה ממנו ויש לו יסורים משכנים רחוקים, ויש גדול ממנו ויש לו יסורים מפל העיר, ויש גדול מאד ויש לו יסורים מפל העולם, וכל אחד על-ידי היסורים נושא עליו האנשים שיש לו יסורין מהם, פי פשיש לו יסורין מהם הוא נושא אותם עליו, אך איך אפשר לחמר לשא עליו כל-כך אנשים, אך על-ידי היסורין נכנע גופו, פי כל היסורין נקראים צרות, על-שם שהם מצרין ומעיקין להגוף, וכשנכתת הגוף על-ידי הצרות על-ידי-זה מאירה ונתגדלה הנפש, פי בהפנע החמר תגדל הצורה, וכמו שפתיב בזהר (שלח קסח) אָעא דלא סלק בה נורא מבטשין לה, גופא דלא סלק בה נהורא דנשמתא וכו', ועל-פן נקראת צרה לשון צורה, פי על-ידי הצרה נכנע הגוף ומאירה הצורה, נמצא שעל-ידי זה שיש לו יסורין וצרות מאירה הצורה הינו הנפש, והנפש אפשר לה לשאת עליה כמה וכמה אנשים, וזה: ה' מה רבו צרי כל מה שנתרבין צרי רבים קמים עלי, פי על-ידי-זה אני נושא ומקים ומרים רבים לשרשם, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה הפסוק הנ"ל ה' מה רבו צרי וגו', אמר דוד המלך עליו השלום, במזמור ג', המתחיל מזמור לדוד בברחו בפני אבשלום בנו, שאמר בתקופה קשה מאד בימי חייו, כי היה נרדף מירושלים ממלכותו על ידי אבשלום בנו, והיה מסובב עם בושות ובזיונות עצומות, כי יצא כנגדו שמעי בן גרא (שמואל ב' ט"ז) יצא יצוא ומקלל, ויסקל באבנים את דוד וגו', וכה אמר שמעי בקללו צא צא איש הדמים ואיש הבליעל וגו', ואת גודל הצער והבושה שהיה לדוד המלך אז אי אפשר לתאר כלל, ומובא בזהר הקדוש (משפטים ק"ז:) שמעולם לא היה כל כך צר לדוד כמו אז, ובכה הרבה מאד, כי בוודאי כל ימיו סבל מה שמבל ובכה להשם יתברך תמיד להצילו מכל צרותיו, ומזה נתחבר כל ספר תהלים, אבל גודל הבכיות

והלב נשבר שלו באותו עת, היה בלי שיעור וערך כלל, וחכמינו הקדושים שואלים (ברכות ז'): מזמור לדוד? קינה לדוד מיבעי ליה! אלא כיון שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שמואל ב' י"ב) הנני מקים עליך רעה מביתך, היה עצב, אמר: שמא עבד או ממזר הוא דלא חיים עלי, כיון דחזא דאבשלום הוא שמה, כי סתם בן מרחם על אביו עיין שם, הרי שהיה לדוד המלך עליו השלום כח נורא ונפלא כזה, להפוך את עוצם צרתו לשמחה, ולמצוא איזה רווחה בתוך הצרה עצמה, בבחינת (תהלים ד') בצר הרחבת לי, שגם אפילו בהצרה בעצמה, השם יתברך מרחיב לנו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ה), וכשביזה אותו שמעי בן גרא, אזי (שמואל ב' ט"ז) ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך, למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך, אעברה נא ואסירה את ראשו, ויאמר המלך מה לי ולכם בני צרויה, כי כה יקלל כי ה' אמר לו קלל וגו', הרי הגיע דוד המלך אז למדריגה גדולה וגבוהה כזאת, עד שהיה יכול לשתוק ולידום לחרפות ובזיונות כאלו, ולא לענות עליהם כלל, ולכן נעשה הרגל הרביעי של המרכבה (זוהר ואתחנן רס"ב), כי האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב היו הג' רגלים של המרכבה העליונה, כי על ידי שנבחנו ונתנסו בכל ימיהם בכל מיני נסיונות קשות ומרות, ועמדו בכולם, ולא שאלו קושיות על התנהגותו יתברך, על ידי זה נעשו מרכבה להשכינה, כי אברהם נתנסה בעשר נסיונות קשות ומרות, וכן יצחק נתנסה בנסיון העקידה ובצרת ישמעאל ועשו וכו', וכן יעקב צרת עשיו, צרת לבן, צרת דינה צרת יוסף וכו', ועמדו כולם חזקים בניסיונותיהם, ועל ידי זה נעשו מרכבה להשכינה לגלות ולפרסם אלוקתו יתברך בעולם, וגם דוד המלך נבחן ונצרך בצרות ויסורין כל ימי חייו מיום הוולדו עד יום מותו, ועל ידי שקיבל כולם באהבה, ושתק למחרפי נפשו זכה להיות רגל הרביעי של המרכבה, והשאייר לעם ישראל ספר תהלים שהוא ישועתן של ישראל בכל מקום ובכל זמן, כי איפוא שיש איזה צרה או יסורין חס ושלום, בורחים אל ספר התהלים ושופכין לב ונפש אליו יתברך על ידי פסוקי התהלים, ואל כל זה זכה דוד המלך עליו השלום, על ידי עוצם התבטלותו ושפלותו לפני השם יתברך.

וזהו מה שרביז"ל מגלה לנו כאן, שדוד המלך זכה אל כל זה, על ידי היסורים והצרות שמסבל כל ימי חייו, כי כל אחד ואחד לפי נשמתו ולפי עבודתו כן יש לו יסורים, כי יש אחד שיש לו יסורים מקרובים ומשכנים סמוכים, אבל יש אחד שיש לו מכל העיר, עד שיש אחד שיש לו יסורים מכל העולם, כי כולם מדברים ממנו, וכולם דוברים עליו רע, אף על פי שאינם מכירים אותו כלל, אבל הוא נעשה שיחה וצחוק בפי כל הבריות, וצריך לסבול צער ויסורין בתוך הפה של כולם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קס"ג), וכמו שמצינו בדברי חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה ל"א סי' ט') שמדה רע

יש בכלבים, כלב אחד נובח, וכל הכלבים נובחים בחנם, כי העזי פנים שבדור נמשלים לכלבים, וכמו שכתוב (ישעיה נ"ז) והכלבים עזי נפש (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ'), ומיד שעזו פנים וכלב אחד נובח, אזי כל העזי פנים נובחים, אף על פי שאין יודעים על מה, וכפי שהצדיק סובל צער ויסורין אלו, ושותק למחרפי נפשו, כן נעשה בטל ומבוטל לאין סוף, עד שכל חומריות גופו מתבטל לגמרי, כי הצרה מכניע את גופו ומאיר את צורתו שהוא הנשמה, ומיד שמאיר נשמתו, הרי אינו מוגבל מצד הגוף כמה יכול לשאת ולהקים ולהרים, אלא יש בכוחו להקים ולהרים את הכל, שזהו מה שדוד המלך אומר, ה' מה רבו צרי, שיש לי כל כך הרבה צרות ויסורין, אבל על ידי זה נכנע גופי לגמרי, ומאיר רק הצורה שלי, ולכן רבים קמים עלי, שאני יכול ולהקים ולהרים רבים לשורשם, כי יש לי דיבורים ותפלות והתחזקות בשביל כולם, שהוא ספר התהלים הקדוש, שהוריש לנו דוד המלך עליו השלום, שהוא ישועתן של ישראל בכל הדורות, ולכן אשרי המכניע את עצמו לפניו יתברך בשעה שעובר עליו צרות ויסורין חס ושלום, ומקבל הכל בשתיקה ובאהבה, וכן בורח אל ספר התהלים, לשפוך את נפשו לפני ה', כי אז יזכה לזכך את כל חומריות גופו ולהכלל בתוך קדושת נשמתו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע, את הדין ואת המשפט שהיה על משה רבינו מצד החרפות והבזיונות שסבל מעם ישראל, כי בסוף פרשת שמות כתיב (שמות ה') ויפגעו את משה ואת אהרן נצבים לקראתם בצאתם מאת פרעה, ויאמרו אליהם ירא ה' עליכם וישפוט אשר הבאשתם את ריחינו בעיני פרעה ובעיני עבדיו וגו', היינו שסבל משה רבינו בזיונות עצומות מדתן ומאבירם שהאשימו אותו על הצרות שסבלו במצרים, שדייקא מאז שבא אל פרעה, נעשה השעבוד יותר קשה, אבל משה רבינו שמע בזיונו ודמם ושתק, ואדרבה כאב לו מאד על צרות ישראל, ולכן אמר אל הקדוש ברוך הוא (ש) למה הרעות לעם הזה למה זה שלחתני וגו', ואז הקפיד עליו הקדוש ברוך הוא, ואמר לו, חבל על דאבדין ולא משתכחין, שהרי הרבה פעמים נתגליתי אל האבות, אברהם יצחק ויעקב במדת אל שדי, שהוא מדת הדין והמשפט, ועבר עליהם צרות ויסורין רבים, ואף על פי כן לא שאלו שאלות וקושיות ועל התנהגותי, וכמובא בבעל הטורים על הפסוק וארא' אל' אברהם' סופי תיבות אל"ם, שעשו עצמם בבחינת אלם, לא לשאול שום שאלות וקושיות על הנהגת השם יתברך, ואתה שואל למה הרעות, הרי שהקדוש ברוך הוא דיבר עם משה רבינו משפט, ובוודאי היה זה למשה רבינו לבושה ולחרפה גדולה מזה, ומשה רבינו קיבל את זה בשתיקה ובדמימה, ועל ידי זה נתבטל כל החומריות שלו לגמרי, ועל ידי זה דייקא

נעשה כלי מוכשר לגאול ישראל ממצרים ולהוריד להם את התורה, כי על ידי שביטל עצמו לגמרי מכל וכל, ונעשה מה ממש, בבחינת (שמות ט"ז) ונחנו מ"ה, וגם התורה מעידה עליו (במדבר י"ב) והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, על ידי זה היה לו הכח להוריד את התורה לעם ישראל, עד שכל התורה נקראת על שמו, בבחינת (מלאכי ג') זכרו תורת משה עבדי, והשם יתברך יזכינו לבטל את עצמינו לגמרי מלפניו יתברך, ולשתוק ולידום למחרפי נפשינו, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

